

อ - ย - า - ก

ผลงานกลับจากแรงปรารถนาเพื่อสิ่งที่ดีกว่า

วสิษฐ เดชกุญชร

อ ย า ก

อ ย า ก

วสิษฐ เดชกุญชร

กรุงเทพมหานคร ▶ สำนักพิมพ์มติชน ◀ ๒๕๔๔

อยาก • วลีขลุ่ย เดชกุญชร

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, พฤศจิกายน ๒๕๔๔

ราคา ๑๒๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

วลีขลุ่ย เดชกุญชร.

อยาก. กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๔๔.

๒๐๘ หน้า.

1. ชื่อเรื่อง

ISBN 974 - 322 - 438 - 6

บรรณาธิการ : ประยงค์ คงเมือง

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ภาณี ลอยเกตุ

พิสูจน์อักษร : เมธา หม่องสนธิ

คอมพิวต์กราฟิก : วิไลลักษณ์ อูธรานนท์

ออกแบบปก : ชาญศิลป์ กิตติโชติพานิชย์

ภาพประกอบ : โกสินทร์ ศรีฤทธิประดิษฐ์

ศิลปกรรม : มალიณี มนตรีศาสตร์

สำนักพิมพ์มติชน บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน)
๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิวศน์ ๑ เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๓๓๕
โทรสาร ๐-๒๕๕๙-๕๙๑๙ • จัดจำหน่ายโดย **บริษัทงานดี**
จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชา
ณิวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์
๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๐๕, ๓๓๐๖ โทรสาร ๐-๒๕๕๐-๐๕๕๘
• แม่พิมพ์สี-ขาวดำ **กองพิมพ์สี** บริษัท มติชน จำกัด
(มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิวศน์ ๑ เขต
จตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ
๒๔๐๐-๒๔๐๒ • พิมพ์ที่ **บริษัทพิมพ์เนศ พรินท์ติ้ง**
เซ็นเตอร์ จำกัด ๔๐/๑ ถนนเทศบาลนิตใต้ ประชา
ณิวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๕-
๓๙๙๑-๘ โทรสาร ๐-๒๕๕๕-๓๙๙๐ • **นายไพโรจน์ สายท่ม**
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

• www.maticchonbook.com

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	๘
คำนำผู้เขียน	๑๑
เรื่องของกางเกงผู้หญิง	๑๕
ใครสอนให้ตำรวจเฒ่า?	๑๘
ขอแสดงความไม่นับถือ	๒๒
นักการเมืองและข้าราชการจตุสดมภ์	๒๖
ซีตักแตนไปจับช้าง	๓๐
พยานของตำรวจ	๓๔
คิดแต่จะอยู่ ทุ้ง ๆ ที่ต้องตาย	๓๘
ฆ่าเด็กด้วยการหยุดเมตตากฎหมาย	๔๒
ปอบที่รัฐสภา	๔๖
อย่าแก้ปัญหาด้วยการถีบส่ง	๕๐

จะเดินไปทางไหน?	๕๔
ฉีกหน้ากันทางอิเล็กทรอนิกส์	๕๘
ช่วย กต. ด้วย	๖๑
ปราบส่วยต้องตัดหัว	๖๕
สุขของประชาชนคือสุขของพระเจ้าอยู่หัว	๖๙
เทคนิคของการช่วยเหลือ	๗๒
แต่แทมมารีน ดาวที่คนไทยลืมนู	๗๖
นายพลตำรวจจะเข้าวัด	๗๙
ระวังหยดน้ำผึ้งที่หน้าทำเนียบ	๘๓
นักการเมืองกับความหน้าด้าน	๘๗
ปราบปรามทุจริตแบบกระจุกกระจิม	๙๑
ปล่อยตำรวจให้เป็นธรรม	๙๕
ปิ่น กุญแจมือ กับตำรวจ	๙๙
ปู่	๑๐๒
เป็นห่วงวุฒิสภา	๑๐๘
ความโปร่งใส (๑)	๑๑๒
ความโปร่งใส (๒)	๑๑๖
ของขวัญปีใหม่จาก ก.ต.	๑๒๐
สงสัยจะต้องฝันไปอีกนาน	๑๒๓
เพื่อนทุกข์ของคนไทย	๑๒๗
อันเนื่องมาแต่ฟิล์มกรองแสง	๑๓๒
เมืองคนหน้าด้าน	๑๓๕
เมืองหลวงพระบาง	๑๓๙

รัฐบาลมี?	๑๔๓
โรงพักเพื่อประชาชน (อีกแล้ว)	๑๔๗
บัตรรั้งความที่กรมตำรวจ	๑๕๑
ลำไยวิเศษ	๑๕๕
ลูกแกะกับหมาป่า	๑๕๙
วันเฉลิมฯ ปีนี้นวายอะไรดี?	๑๖๓
วิธีทำลายเมืองไทย	๑๖๗
วิสามัญฆาตกรรม : เทคนิคในการ (ไม่) สอบสวน	๑๗๑
วีรกรรมที่กระทรวงสาธารณสุข	๑๗๕
ผู้บังคับบัญชาสมัยหิน?	๑๗๘
คำขุยมงส่งเสริมให้ทำถูก	๑๘๒
วิธีปราบส่วย	๑๘๖
วิธีใช้ความเป็น ส.ส. ให้เป็นประโยชน์	๑๙๐
ที่ผลิตอันธพาล?	๑๙๕
อาติส	๑๙๗
ฮ. ในขบวนเสด็จฯ ตก : คำตอบที่ยังไม่ชัด	๒๐๐
กรณีศึกษาเรื่องเฮลมูท โคล	๒๐๕

คำนำสำนักพิมพ์

พลันได้รับต้นฉบับเรื่อง “อยาก” อันเป็นที่มาของชื่อหนังสือเล่มนี้ โดย พล.ต.อ.วชิษฐ เดชกุญชร บอกไว้ในคำนำผู้เขียนว่า “สิ่งที่ผลักดันให้ผมเขียนบทความแต่ละเรื่องแต่ละครั้งนั้น แท้จริงก็คือความอยากของผมเท่านั้นเอง อยากให้คนอื่นหรือสังคมเป็นไปเช่นที่ผมต้องการ”

ครั้นย้อนไปดูที่มาของหนังสือ ผู้เขียนรวบรวมเอาบทความซึ่งส่วนใหญ่จากคอลัมน์ประจำวันอังคารใน “มติชน”

จึงดำเนินถึงคำ ๒ คำ

คำแรกคำว่า อยาก กับคำที่สอง คอลัมน์นิสต์

เมื่อพลิกพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ และฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. ๒๕๓๐ ให้คำจำกัดความคำว่า “อยาก” ตรงกัน

อยาก (หยาก) ก. ปรารถนา, ประสงค์, ต้องการ, ใคร่, หิว
กระหาย.

พจนานุกรม ฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. ๒๕๓๐ ให้ความ
หมายคำว่า คอลัมนิสต์ น. แผนกเรื่องในหนังสือพิมพ์ (อ. column)

ตามไปพลิกพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับ SE-ED'S MO-
DERN ENGLISH-THAI DICTIONARY (COMPLETE AND UPDATED)
DESK REFERENCE EDITION ของ ดร.วิทย์ เทียงบุรณธรรม ไล่紐
ไปที่คำว่า columnist (คอลัมนิสต์) ก นักเขียนหรือบรรณาธิการ
คอลัมนิสต์หนังสือพิมพ์, นักเขียนเรื่องราวประจำในหนังสือพิมพ์

เมื่อนำคำว่า “คอลัมนิสต์” มารวมกับคำว่า “อยาก” ย่อม
ตรงกับชื่อหนังสืออย่างยิ่ง “คอลัมนิสต์เขียนเรื่องที่ยากเขียน”

สำหรับนามผู้เขียนไม่จำเป็นต้องแนะนำให้มากมาย ไม่มี
ใครไม่รู้จัก พล.ต.อ.วชิษฐ เดชกุญชร อดีตผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ,
อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย

ยิ่งในแวดวงคนเขียนหนังสือด้วยแล้ว ชื่อนี้มีแฟนแฟน
มากมายและเหนียวแน่นยิ่ง

บางคนติดตามกันมาตั้งแต่ ความเรียง หนังสือมหาวิทยาลัย
ของสโมสรนิสิตจุฬาฯ บางคนเป็นแฟนสมัยชาวกรุง หนังสือแนว
“หัสการ” สร้างความครึกครื้นอันดับต่อๆ มา เช่น พุดจาประสา
ตำรวจ ปากกาพา (ให้เป็น) ไป และ ฯลฯ ซึ่งล้วนเป็นอารมณ์ขัน
ที่แฝงด้วยอุดมคติและปรัชญาชีวิตที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ในนาม
โก้ บางกอก

เมื่อหันมาดูหนังสือแนวนิยาย เรื่อง ดงเย็น จันทร์หอม

ลว.สุดท้าย สันติบาล เลือดเข้าตา เบี้ยวล่าง หรือบเทาทของ อนุส
นิราลัย ผู้พิชิตทรชนจากเรื่องสารวัตรเถื่อน, แม่ลาวเลือด, ทักลิ้น
ข้าง และบ่วงบาศ ฯลฯ

ชื่อ วสิษฐ เดชกุญชร แนบแน่นกับคอนิยายแนวอุดมคติยิ่ง
นัก

และเมื่อมีวโรกาสอันเหมาะสม พล.ต.อ.วสิษฐ เดชกุญชร
นำเสนอบทความเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจสม่าเสมอ ผลงานล้ำ
สุดรวมเล่ม รอยพระยุคลบาท

หนังสือเล่มนี้ แม้เป็นความอยากส่วนตัว หากความอยาก
อยากให้คนอื่นหรือสังคมเป็นไปเช่นที่ต้องการ ซึ่งเติมไปด้วยความ
ปรารถนาดีทั้งสิ้น

สำนักพิมพ์มติชนเชื่อว่า ถ้าชาวบ้านอ่าน ได้คิด ถ้านักการ
เมือง ผู้ปกครองบ้านเมืองอ่าน-ยิ่งได้สติ

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

ผมเริ่มเขียนหนังสือขายในปี พ.ศ. ๒๕๙๔ ตั้งแต่นั้นเป็นนิตยสารฉบับที่ ๔ ของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มด้วยการเขียนบทความประเภทข่าวขันและเสียดสี อย่างที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า satire ต่อมาภายหลังอีกหลายปี จึงเขียนเรื่องสั้นและนวนิยายด้วย แต่ไม่เคยเลิกเขียนบทความจนทุกวันนี้

บทความที่ผมเขียนจึงมีจำนวนมากมายเหลือความสามารถที่ผมจะจำได้ และลงพิมพ์ในหนังสือหลายประเภทหลายสิบหรือหลายร้อยฉบับ บทความเหล่านี้บางส่วนเคยได้รับการรวบรวมพิมพ์เป็นเล่มแล้วไม่กี่ครั้ง

ในการรวบรวมบทความของผมมาพิมพ์เป็นเล่มครั้งนี้ ผมไม่สามารถจะรวบรวมเอาบทความเก่าจริงๆ มาได้ เพราะผมไม่ได้เก็บต้นฉบับไว้ จึงได้แต่รวบรวมบทความที่เขียนในระยะเวลาหลังเมื่อ

ไม่กี่ปีมานี้เอง ซึ่งส่วนใหญ่ผมเขียนลงใน “มติชน” ทุกวันอังคาร มีอยู่ไม่กี่เรื่องที่ผมเขียนลงที่อื่น เช่นหนังสือแจกงานศพและผมมีต้นฉบับเก็บไว้ในแผ่นดิสก์คอมพิวเตอร์ การรวบรวมบทความเอามาพิมพ์ทำให้ผมจำเป็นต้องอ่านเรื่องที่ผมเขียนใหม่อีกครั้งหนึ่ง และทำให้เห็นว่าสิ่งที่ผลักดันให้ผมเขียนบทความแต่ละเรื่องแต่ละครั้งนั้น แท้จริงก็คือความอยากของผมเท่านั้นเอง อยากให้คนอื่นหรือสังคมเป็นไปเช่นที่ผมต้องการ ฉะนั้น ผมจึงให้ชื่อหนังสือเล่มนี้ว่า “อยาก”

ใครที่อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วรู้สึกถูกใจ ก็แปลว่าท่านกับผมใจตรงกัน เราต่างก็ “อยาก” เหมือนกัน เท่านั้นเอง

วชิษฐ เดชกุญชร

๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

၅၂၈

เรื่องของกางเกงพูห์ผิง

ผมอดนึกขมท่านนายกรัฐมนตรีชวน หลีกภัย ไม่ได้ ที่แม้ท่านจะมี
ราชการมากมายหลายอย่างจนไม่เป็นอันกินอันนอน (ว่าตามคน
ใกล้ๆ ท่านนะครับ)

แต่ท่านก็อุตส่าห์มีแกใจนึกถึงเรื่องที่อยู่เหมือนคนอื่นๆ เขาจะ
มองข้ามกันคือเรื่องกางเกง และโดยเฉพาะกางเกงของข้าราชการ
สตรี

อันที่จริงตามรัฐธรรมนูญนั้น ผู้หญิงย่อมมีสิทธิและเสรีภาพ
ที่จะนุ่งอะไรก็ได้ ไม่ว่าจะเป็ผ้าถุง ผ้าซิ่น สก๊อต ไสรง กระโปรง
หรือกางเกง (รวมทั้งบิกินี่ด้วย แต่นั่นเอาไว้เขียนกันทีหลังก็ได้) และ
การจำกัดสิทธิดังกล่าว เช่นบังคับให้นุ่งแต่กระโปรงเพราะเหตุที่เป็น
ผู้หญิง ย่อมเป็นการเลือกปฏิบัติ ซึ่งผิดบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ
การที่คุณชวนแสดงท่าทีสนับสนุนให้ข้าราชการสตรีนุ่งกางเกงได้

นั้น จึงเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมบัญญัติโดยแท้

แต่ถ้าหากจะถือเอาเรื่องนี้เป็นเครื่องแสดงความก้าวหน้าของเมืองไทย ผมก็ออกจะรู้สึกขำหน้า เพราะเมืองไทยก้าวมาช้ากว่าบ้านอื่นเมืองอื่นเขามาก ในสหรัฐอเมริกาฉันเพื่อน ๆ ผู้หญิงของผมเขานุ่งกางเกงไปทำงานกันมาตั้งแต่เป็นคุณพี่ จนบัดนี้กลายเป็นคุณย่าคุณยายไปแล้วก็ยังนุ่งกันอยู่

กระโปรงเป็นเครื่องนุ่ง (ส่วนเสื้อนั้นเป็นเครื่องห่ม เครื่องแต่งตัวจึงมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเครื่องนุ่งห่มยังงั้นละครับ) และหากจะว่ากันไปตามจริงแล้วกระโปรงน่าจะมีกำเนิดมาก่อนกางเกงแรกเริ่มเดิมทีแต่ดึกดำบรรพ์มานั้น คนเราทั้งผู้หญิงผู้ชายไม่ได้นุ่งอะไร ดังจะเห็นได้จากรูปเขียนและรูปปั้นโบราณว่าเปลือยกายกัน ล่อนจ้อนทั้งสองเพศ (ใบองุ่นที่เอาไปปะไว้ตรงนั้นเป็นฝีมือของศิลปินรุ่นหลัง เมื่อมีคำว่า "อนาจาร" เกิดขึ้นในพจนานุกรมแล้ว)

ผมสันนิษฐานเอาเองตามประสาคนไม่รู้โบราณคดีว่า เครื่องนุ่งชนิดแรกของมนุษย์นั้น ได้แก่ผ้านุ่ง และคงจะนุ่งกันดื้อๆ แบบผ้าขาวม้าหรือไสร่ง ต่อมาเพื่อความคล่องตัวและให้ขาเคลื่อนไหวได้สะดวก โดยเฉพาะในเวลาเดินหรือวิ่ง จึงมีการรวบชายผ้านุ่งเข้า อันเป็นที่มาของการโจงกระเบนและถกเขมร ในที่สุดจึงตัดและเย็บเสียให้มันเป็นสองขาเสียเลยรู้แล้วรู้รอดไป และกลายเป็นกางเกงให้ได้นุ่งกันมาจนทุกวันนี้

ไม่ปรากฏในประวัติศาสตร์ว่าการนุ่งกางเกงเป็นอภิสิทธิ์ของผู้ชายและก็ไม่ปรากฏเช่นเดียวกันว่าการนุ่งสเกิร์ตเป็นอภิสิทธิ์ของผู้หญิง ผู้หญิงจีนนุ่งกางเกงมาแต่โบราณ เช่นเดียวกับผู้ชายสเกิร์ต

ซึ่งน่าจะเกิด (เขาว่าไม่นุ่งกางเกงในด้วย แต่ก็ข้างเออะ ยังไม่ต้องคิดตอนนี้) โสร่งที่ผู้ชายในประเทศเมียนมาร์ (พม่า) และในบางประเทศที่เป็นมุสลิมนิยมนุ่งนั้น ไม่ได้ต่างอะไรกันเลยกับผ้าชิ้นหรือผ้านุ่งของผู้หญิง

รวมความว่า การนุ่งอะไรได้ตามใจของมนุษย์นั้นเป็นไปตามวัฒนธรรมและอารยธรรมมาแต่โบราณ และเป็นสิทธิตามรัฐธรรมนูญ การที่คุณชวนสนับสนุนข้าราชการสตรีให้นุ่งกางเกง จึงเป็นสิ่งที่คุณชอบ และผมจึงอดนึกชมคุณชวนไม่ได้

อย่างไรก็ดี มีสิ่งที่พึงสังเกตและระมัดระวังอยู่บ้าง คือเมื่อนายกรัฐมนตรีสนับสนุนสิทธิของข้าราชการสตรีถึงกับจะให้นุ่งกางเกงกันได้เช่นนี้ก็ไม่ควรจะลืมนึกถึงข้าราชการบุรุษหรือข้าราชการชาย เพราะเขาก็มีสิทธิตามรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกันที่จะนุ่งอะไรอย่างอื่นนอกจากกางเกงก็ได้ การจำกัดสิทธิเช่นว่านั้นจะเป็นการเลือกปฏิบัติ อันเป็นสิ่งต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ (มาตรา ๓๐)

ผมเกิดหนักใจแทนคุณชวนขึ้นมาแล้วซีครับว่า ถ้าหากว่าข้าราชการชายลุกขึ้นเรียกร้องหรือทวงสิทธิของตนขึ้นมา นายกรัฐมนตรีจะทำยังไง

ที่เขียนเรื่องไม่เป็นเรื่องอย่างนี้ก็เพราะหงุดหงิดเรื่องบ้าน “สข.” จึงนึกไม่ออกว่าจะเขียนเรื่องอื่นใดนะครับ

ใครสอนให้ตำรวจโก?

เมื่อคืนวันอังคารที่ ๒๑ เมษายน (พ.ศ. ๒๕๔๑) สถานีวิทยุโทรทัศน์ไอทีวีได้แพร่ภาพ (ที่ไปแอบถ่ายมา) ของตำรวจจราจรทางด่วนสารุประดิษฐ์ในขณะที่กำลังรับเงิน “เก้าเจี๊ยะ” จากผู้ขับรถนานาชนิด (“เก้าเจี๊ยะ” เป็นคำภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วแปลตามตัวว่า “หมากิน” คนจีนนิยมใช้เมื่อหมายถึงเงินที่จัดสรรเอาไว้สำหรับให้ข้าราชการที่หิวหรือตะกละ ผมเจาะจงใช้คำนี้เพราะมีความหมายตรง ทั้งยังใกล้เคียงกับอาการของผู้ให้เงินและผู้รับเงินที่เห็นทางวิทยุโทรทัศน์ในคืนนั้น คือผู้ให้โยนเงินลงบนพื้น แล้วผู้รับก็เกือบจะคลานลงเก็บ จะต่างกับ “เก้า” อยู่บ้างก็ตรงที่ไม่ได้มีการเลียหรือขม้ำ หรือขยำ แต่ก็พออนุโลมใช้กันได้)

ต่อมาอีกสองคืน คือในคืนวันพฤหัสบดีที่ ๒๓ เดือนเดียวกัน สถานีวิทยุโทรทัศน์ไอทีวีก็ได้เสนอข่าวตำรวจจราจรร้องเรียน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า ถูกผู้บังคับบัญชาบังคับให้
จับรถยนต์ที่มีควันดำให้ได้ตามจำนวนที่ผู้บังคับบัญชากำหนด เพื่อ
จะให้ได้ค่ารับและรางวัลสำหรับผู้จับเป็นเงินจำนวนมาก ใครทำ
ไม่ได้ก็ถูกกลั่นแกล้งย้ายออกจากสังกัดไป ส่วนผู้ที่ทำได้นั้นแทน
ที่จะได้เงินรางวัลเต็มตามสิทธิ ก็กลับถูกหักเอาไปให้ใครที่ไหนก็
ไม่รู้ ได้จริงๆ นิดเดียว

ใครที่ได้ดูรายการทั้งสองอาจจะนึกว่าระยะนี้ตำรวจจราจร
ออกจะซวย ความวัวยังไม่หายความควายเข้ามาแทรก แต่ผมไม่
นึกว่ายังงั้นหรอกครับ ผมรู้ว่าในกรมตำรวจนั้นความวัวหรือความ
ควายยังไม่เคยหายไปไหนเลย มีอยู่ตลอดเวลา

การหากินโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายของตำรวจหน่วยต่างๆ
ทั่วประเทศนั้นมีมาช้านานแล้ว ไม่แต่เฉพาะตำรวจจราจรกลาง
และตำรวจทางหลวง และไม่มีที่ท่าว่าผู้บังคับบัญชาจะสามารถ
แก้ไขปิดเป่าอย่างไรได้ พอจับได้คาหนังคาเขาครวใจโต กรมตำรวจ
ก็ตั้งกรรมการขึ้นสอบสวนและเอาโทษทางวินัยคราวนั้น หนักบ้าง
เบาบ้าง แล้วก็จบแค่นั้น ไม่มีใครสนใจจะค้นหาสาเหตุว่าทำไม
ตำรวจจึงทุจริต แล้วลองแก้ที่สาเหตุกันดู

สาเหตุที่ตำรวจผู้น้อยทุจริตนั้น ก็เพราะเงินเดือนและค่า
ตอบแทนอื่นๆ ที่ได้โดยสุจริตไม่พอ จึงไม่สามารถจะใช้สันโดษ แต่
กลับถูกชีวิตความเป็นตำรวจนั่นเอง บังคับให้กินและใช้เงินกำลัง
ความสามารถของตน จะเห็นว่าพอพ้นจากโรงเรียนพลตำรวจและ
ได้รับบรรจุแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นพลตำรวจ เงินเดือนเดือน
ละไม่กี่พันบาท ทุกคนก็ตะเกียกตะกายหาจักรยานยนต์ (ส่วนตัว)

คนละคัน ปีนพก (ส่วนตัว) คนละกระบอ กเครื่องรับส่งวิทยุ (ส่วน ตัว) คนละเครื่อง ป่านนี้คงก้าวหน้าไปถึงกับมีเครื่องโทรศัพท์เซล ลูลาร์ (ส่วนตัว) คนละเครื่องกันแล้วด้วย สิ่งเหล่านั้นหาได้โดย ง่ายด้วยการซื้อเงินผ่อนทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น ตำรวจผู้น้อยแทบทุก คนจึงเริ่มชีวิตราชการด้วยการเป็นหนี้สิน และต้องดิ้นรนหาเงิน เพื่อเอาไปใช้หนี้ ถ้าเผอิญวางแผนครอบครัวไม่เป็น ไปแต่งงานมี ครอบครัวเข้าด้วย ภาระในการเลี้ยงดูลูกเมียก็ตามมา

ไม่ไถ่เขาก็กินแล้วจะทำอย่างไร?

การปราบปรามการทุจริตด้วยการตั้งกรรมการสอบสวนแล้ว ลงโทษทางวินัยและทางอาญานั้น เป็นการแก้ที่ปลายเหตุ ต้นเหตุ ไม่มีใครเหลียวแล ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบและควรจะเหลียวแล ก็ เผอิญต้องสาละวนอยู่กับการสร้างเสริมสวัสดิการและฐานะของ ตนเองเหมือนกัน ตำรวจผู้น้อยจึงถูกทอดทิ้งและถูกปล่อยให้แก่ ปัญหาแต่ลำพังด้วยวิธีที่ผิดกฎหมายอย่างที่เป็นข่าวไปแล้ว

การแก้ปัญหาที่แท้จริงต้องกระทำด้วยการวางแผนชีวิตให้ ตำรวจผู้น้อยตั้งแต่อย่างเหยียบเข้ามาในกรมตำรวจ และตามกำกับ ดูดูแลตลอดเวลาที่เขาเติบโตขึ้น กรมตำรวจจะต้องไม่ปล่อยให้ ตำรวจผู้น้อยเหล่านั้นซื้อเครื่องใช้ไม้สอยที่จำเป็นแก่การปฏิบัติ ราชการด้วยตนเอง แต่จะต้องจัดหาให้อย่างเพียงพอ และต้อง เป็นของมีคุณภาพ ไม่ใช่ของเก๊ที่ประมุลกันมาในราคาเท่าของแท้ นอกจากนั้น ผู้บังคับบัญชาต้องมีหน้าที่เอาใจใส่ดูแลความเป็นอยู่ ส่วนตัวของเขา ไม่ปล่อยให้ไปตามยถากรรม เช่น กองสวัสดิการจะ ต้องรู้ว่าใครกำลังจะแต่งงานมีครอบครัว และต้องให้คำแนะนำใน